

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB7

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB7", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2003 .
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb7-txt-shoot-ided908794-2787-4b61-87a8-345474d150e0.pdf> (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Enkelthedens Guds-Forhold (at hver Enkelt forholder sig til Gud) er dog det Sande og Sunde; thi hvad der er sagt om Spurverne det er dog vel ganske bogstavelig Sandhed om Msk. at Gud kjender hver Enkelt, ja at være Msk er just at tilhøre den Slægt, der har den Mærkelighed, at hver Enkelt er kjendt qua Enkelt af Gud og kan kjende ham. Opgaven er just at arbejde sig ud af Socialiteten, mere og mere, men sundt og sandt, at kunne holde ud længere og længere at have Tanken om Gud nærværende hos sig. Ogsaa »Dommens« Betydning er jo dette.

Men naar Enkelthedens Guds-Forhold i den Enkelte bliver sygeligt, saa sætter man midlertidig Socialitetens ell. »det andet Mskes« Mellembestemmelse. Denne Sygelighed kan jo være en næsten legemlig Art Tungsind o: D. Men hovedsaglig er den Sværmerie, der forfængeligt seer feil af det at den Enkelte forholder sig til Gud, bilder sig ind at ville være ell. at være den ganske sjeldne Enkelte, fremdeles saa Intet gider bestille men blot sidde ligesom og coquettere med Gud. Men Sagen er at der kan intet usundt Berusende blive i Tanken om som Enkelt at forholde sig til Gud, naar man bliver ædru ved Hjælp af, at det jo er Enhver tilladt, ja Enhver befalet.

Forøvrigt kan denne Sygelighed i den Enkeltes Guds-Forhold stundom ogsaa være en Anfægtelse, og saa følger da ingenlunde, at man skal give efter for den og søge Socialiteten, men stride mod og bringe Kjerligheden til Gud ret til at brænde. En saadan Anfægtelse kommer af, at den til Grund for ethvert sandt Guds-Forhold liggende dybe Følelse af uendelig Uværdighed bliver En overmægtig, ikke forklarer sig til^a Glæde over Gud, men tynger paa En, saa man et Øieblik bliver som angst og bange for Idealiteten og for sig selv – og for Gud, saa det er En, som er han saa uendelig Ophøiet, at man slet ikke turde tænke paa ham, som maatte han blive leed og kjed af at høre paa Ens Vrøvl, og væmmes ved Ens Synder.

a desto større

Men dette skal man ikke give efter for; man skal stride imod, takke Gud, at han har befalet En, at man skal bede til ham, thi ellers trængte man neppe gjennem Anfægtelsen. Man skal huske paa at Gud er Kjerlighed, Taalmodighedens, Trøstens Gud, og at han ikke er Den, som antager forfængelige Titler, men er absolut, langt anderledes end jeg formaaer at fatte, det han siger sig at være. At han ikke er lige saa kjerlig som det kjerligste Msk og lidt til, men at selv det kjerligste Msk. (selv som han ikke har levet men er digtet) er kun en Slags Carricatur, der dog ikke ligner Guds Kjerlighed mere end en Abekat Msk. Saa skal man huske paa, at Gud i ethvert Secund har 100,000 Muligheder til at hjælpe En, og lige saa mange Forklaringer, der, hvis han vilde, strax vilde vise En, at det han tilskikker En endnu i samme Øieblik er det Bedste, og at Grunden hvorfor han ikke gjør det, er just fordi han har een Forklaring endnu, at det ikke at gjøre det er det Bedste for En.

Men Sandheden maa det være i En, at man tænker paa Gud, fordi man behøver ham, fordi ell. Alt vilde styrte sammen for En. Og derfor skal man bede ham ret inderlig at hjælpe sig til altid at have Arbeide ved Haanden, og saa forresten tage Alt af hans Haand – ogsaa den fornødne Adspredelse. Og bestandigt skal man huske paa, ell bede ham at huske En paa, at Opgaven er i den Retning: mere og mere i længere Tid at kunne fastholde Tanken om Gud, ikke som en Drømmer sidder og lefler, men at fastholde den ind i sin Arbeiden. Drømmes skal der ikke; thi Gud er jo selv den rene Actuositet og derfor en blot drømmende Dvælen ved Tanken om ham, ikke sand Tilbedelse.